

aabne Øjnene paa Folk og faa dem til at tænke lidt over det, de hidtil ikke er kommet i Berøring med.

Men for at kunne forskaffe sig dette trykte Agitationsmateriale, hører der, foruden Arbejde, som vi haaber vil ydes gratis, Penge.

Nu véd vi jo alle, at det er vanskeligt at faa Folk til direkte at punge ud. Jeg har da tænkt at foreslaa Kvinderne en Maade, som de vist tillige vilde have Glæde af. Dette Forslag gaar ud paa, at vi nu i Vinterens Løb skal forfærdige en Del smukke og nyttige Ting, som til Sommer paa Landsmødet i Vejen skal sælges og antagelig vil indbringe en god lille Sum. Vi vil alt-saa for det første have den Fornøjelse at forarbejde et eller andet, der vil gavne vor fælles Sag, og til Sommer vil vi kunne forsyne os med Julegaver og med Ting, som vi kan have Brug for. Thi jeg vil i Særdeleshed anbefale at forarbejde Nyttegenstande: Bluser, Linned, Strømper, Forklæder o. s. v.

Enhver af Hovedbestyrelsens Medlemmer vil sikkert med Glæde og Tak modtage de færdige Genstande.

Hermed være da mit Forslag paa det varmeste anbefalet til Medlemmerne Velvilje.

Januar 1912.

Marie Hjelmer:

**Landsforbundets Valgretsmærke
bør sættes paa alle Breve.**

Brev fra Norge.

Kjære redaktør!

Mit løfte tro om av og til at sende »Kvindevalgret« meddelelser herfra, naar der foregik noget av betydning, kommer jeg idag med en liten beretning om gaarsdagens begivenhet.

Atter har norske kvinder vundet en seier for sin sak.

Regjeringens proposition om at aapne kvinder under de samme betingelser som mænd adgang til statens embeder paa endel undtagelser nær, saaledes statsraads-, diplomat-, konsul-, officers- og presteembeder, blev nemlig igaar vedtat i odelstinget.

Justiskomiteéns flertal hadde indstillet paa propositionens vedtagelse, mens et

mindretal inden denne fandt at burde gjøre en del reservationer. Disse bestod væsentlig i at man ønsket de embeder, hvori kvinder kunde ansættes, nærmere betegnet i den eventuelle lov. Med andre ord, at der istedenfor at bestemmes om hvilke embeder de ikke skulde kunne beklæde, skulde anføres til hvilke de kunde faa adgang.

I princippet at kvinder burde ha adgang til at konkurrere om statens embeder, var alle partier og alle repræsentanter enige. Der taltes som sedvanlig mange vakre ord om at øve retfærdighed, men — — — osv. Ja, det er dette men, som mænd har saa vanskelig for at hoppe over. Det at ta skridtet fuldt ut, virkelig øve den retfærdighet som de selv priser i saa høje toner, den har de svært for at kunne bringe ut i livet.

Desværre foreligger ikke det stenografiske referat av debatten endda, men jeg var tilstede som en meget interesseret og opmerksom tilhører, saa aanden i forhandlingerne har jeg bevaret i mit hjerte.

Der var en av repræsentanterne som citerde Bjørnson's »gaar det fykende, gaar det ikke rygende.«*) Jo, tænkte jeg, til en viss grad. Men den ene av de tre mænd, som er »oppe paa et par ski«, han er et stort troll, som holder seigt igjen paa farten. Og det stygge trollet heter: *fordom*. Den gamle *fordom*, som ikke kan tænke sig forandringer i det tilvante, og som synes at f. eks. en kvinde som prest er en austødssten i deres religiøse tanke.

Om dette ømme punkt kom ogsaa den største del av debatten til at dreje sig. Flere av repræsentanterne mente, at der intet var til hinder for at kvinder kunde beklæde de forskjellige professorater ved universitetet, de syntes heller ikke, at der var det mindste i veien for at faa kvindelige professorer. Men prester — nei! Altsaa: undervise, belære og opdra mænd til prester, det kan kvinder nok faa lov til, men selv at bli en slik prest, det maa de ikke! Dette er mandslogik, naar det gjælder at øve retfærdighet mot kvinder!

*) forteættelsen lyder: »tre mand oppe paa et par ski.« (Arnljot Gelline).

— De som talte ivrigst og bedst for kvinder i presteembeder, var de bondefødte repræsentanter. I det hele har vi kvinder blandt dem vore bedste venner og ivrigste talsmænd. En av dem, redaktør Oddmund Vik, foreslog, at hele tillæget i regeringspropositionen om hvad kvinder ikke kunde bli, skulde sløifes, og at forslaget simpelthen skulde lyde slik: kvinder tilstedes under samme betingelser som mænd adgang til alle statens embeder. Livet selv vilde regulere, mente han. (Og det mener vi ogsaa)! Senere føiet han til sit forslag, »dog kan de ikke sitte i kongens raad.« Dette skedde efterat justisministeren hadde uttalt at denne undtagelse paa-bydes i selve grundloven.

Den gamle stortingsveteran, hr. Liestøl, talte varmt for at faa kvinder som prester. Han mente, at alle mænd mottok sin første religiøse paavirkning og lærdom av sine mødre, »hvorfor kan vi saa ikke la dem fortsætte med at belære os der!« — Kvinder er fortrinsvis skikket til prester og sjælesørgere, udtalte han, »fordi de har et finere sjæleliv og en ømmere forståelse end de fleste mænd.« Han frem-satte derfor som forslag, at forbudet for kvinder mot at bli prester, skulde udgaa av propositionen.

I motsætningen til bymanden, hr. Hagerup-Bull, der stemte mot dette forslag paa grundlag av, at han mente opinionen var imot kvinder som prester (uagtet han syntes det var retfærdig at de skulde kunne bli det)(11), uttalte flere landsrepræsentanter sig til gunst for hr. Liestøls forslag. En av dem sa, at om hr. Hagerup Bull mente at man kunde komme til at saare folks religiøse følelser ved at gi kvinder adgang til landets presteembeder, kunde man ved at stænge dem ute fra disse, komme til at handle ilde mot andre, som fandt at det vilde være til velsignelse for vor kirke, om kvinder kom til at virke inden den. Der var mange religiøst interesserte mennesker i vor land som mente, at de utprægede anlæg for geistlig virksomhet, som mange kvinder er i besiddelse av, var værdier, som vor kirke ikke uten skade vilde kunne undvære i længden. — Result-